

Hororové rande

TOTO NIE JE TRILER

(AJ KEĎ PRI RANDENÍ NIEKEDY NARAZÍME NA PSYCHOPATOV)

SEBASTIAN
FITZEK

TATRAN

SEBASTIAN
FITZEK

Hororové rande

TOTO NIE JE TRILER
(AJ KEĎ PRI RANDENÍ NIEKEDY NARAZÍME NA PSYCHOPATOV)

ILUSTRÁCIE JÖRN STOLLMANN

TATRAN

Z nemeckého originálu Sebastian Fitzek: Horror-Date, Kein Thriller,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Droemer Verlag
Ein Imprint der Verlagsgruppe Droemer Knauer GmbH & Co. KG,
Mníchov 2025,
preložila Zuzana Kováčiková.
Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.
Vyšlo ako 5633. publikácia.
Vydanie I.

Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.
Zodpovedná redaktorka Beáta Beláková
Jazykové redaktorky Ivana Fábryová, Jana Piroščáková
Technický redaktor Peter Zentko
Sadzba AldoDesign, Bratislava
Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

Kniha bola zmluvne dohodnutá s agentúrou AVA international GmbH,
Nemecko (www.ava-international.de)

All rights reserved.

Copyright © 2025 Verlagsgruppe Droemer Knauer GmbH & Co. KG,
Munich, Germany
Translation © Zuzana Kováčiková 2026
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1875-7

*Každý člověk má dva životy.
Ten druhý sa začína v momente,
keď si uvedomíme, že máme iba jeden.*

1. kapitola

NALA

„**M**ohli by ste konečne sklapnúť?“
Je zaujímavé, aké rozdielne reakcie môže vyvolať táto jednoznačná veta podľa toho, v akej spoločnosti ju vyslovíme. Od hlasného smiechu (pri grilovaní, keď si priateľky celú večnosť robia žarty z nevydareného účesu) cez úplnú ignoranciu (rodičia hádajúci sa pri raňajkách) až po priame vyhrážanie sa násilím, ak by ju niekto adresoval partii mladistvých akože gangsterských raperov, ktorí v preplnenom metre vykrikujú bez zmyslu pre text a rytmus nepodarené rýmy.

V klientoch sediacich na pohovke v ambulancii vyvolala dokonca fyzickú reakciu: obom spadla sánka. Nala sa tomu nečudovala, pretože Franziska a Thorben Seligmannovci určite nečakali, že na jedenástom sedení zrazu začne ich zvyčajne vlúdna a chápa-vá manželská poradkyňa hromžiť ako berlínsky vodič autobusu.

„Myslím to vážne, vy niktoši topiaci sa v blahobyte! Z vašich problémov vospelého sveta je mi na vracanie!“

Ako psychologičke špecializujúcej sa na párovú terapiu jej bolo jasné, že v záujme zachovania zdravého vzťahu medzi terapeutom a pacientmi by sa mala výbuchov zlosti zdržať. Aj keď si pred ňou dvaja štyridsiatnici opäť nadávajú pre nesklapnutú záchodovú dosku.

Thorben: „Možno ti, Franziska, neprekáža, že baktérie E. coli lietajú po celej kúpeľni, ale ja si chcem čistiť zuby zubnou kefkou, a nie WC kefou.“

Franziska: „Hovorí ten, čo si svoje pľúca mylí s popolníkom. Za deň vyfajčíš viac cigariet ako Helmut Schmidt za celý svoj život.“

Thorben: „Nikotín spôsobuje fyzickú závislosť. Ako ospravedlníš ty svoju závislosť od online nakupovania? Keby som ti vzal mobil, mala by si horšie abstinénčné príznaky ako narkoman závislý od kokaínu.“

„Naozaj? Záchodová doska a online nakupovanie? To sú vaše problémy?“ Nala sa zaprela o drevené opierky a posunula sa v kresle tak ďaleko dopredu, až sa zadkom takmer nedotýkala sedadla, čo mohlo manželom, ktorí sa pred ňou mimovoľne stiahli, pripomínať skokana na lyžiach.

„Vy prázdni nafúkanci! Navštevovali ste súkromné školy a od narodenia vás pripravovali na povolanie ,dediča', doma máte celú armádu pomocníkov, kuchárov, záhradníkov a opatrovateliek, ktorí vás vo vašej vile v Grunwalde obskakujú od rána do večera. Preboha, máte toľko peňazí! To, že priveľa nakupujete, si nevšimnete na stave svojho účtu, ale na chrčiacom kuriérovi, ktorý sa vo vašej predzáhradke zrúti pod farchou vašich balíkov. Doparoma, v tej vašej vile s rozlohou štyristopäťdesiat metrov štvorcových je asi aj druhý záchod, na ktorý môže vaša žena chodiť na veľkú, alebo nie?“

Nala ako vyštudovaná psychologička aj teraz veľmi dobre vedela, že podobné vety sotva prispievajú k uvoľneniu napätej atmosféry. Lenže ako tridsaťštyriročnej slobodnej žene, ktorej zostáva možno ešte päť mesiacov života, jej to bolo v tej chvíli úprimne jedno.

Doriti!

Do ľavého spánku jej vystrelila bolesť. Začali jej slziť oči. Zaklonila hlavu a žmurkala na štukový strop v miestnosti vo svojom byte v historickej budove v berlínskej štvrti Charlottenburg, v ktorej si zriadila ambulanciu.

Príznaky poznala. Takto sa to začínalo. Boli neznesiteľné ako migréna a smrteľné ako jed na potkany, iba prichádzali pomalšie.

Z boxu pripraveného pre klientov si vzala papierovú vreckovku a osušila si oči. Seligmannovci na ňu naďalej zízali s otvorenými ústami.

Uznávala, že mali smolu. Keby pred sedením netelefonovala so svojím lekárom, pravdepodobne by sa ovládla. Simon Schultz, jej bývalý priateľ, neurorádiológ a niečo ako rodinný lekár, iba udivene vzal jej rozhodnutie na vedomie, ani sa ju nesnažil presvedčiť, aby zmenila názor. Pravdepodobne vedel, že by sa mu ju nepodarilo prehovoriť, aby podstúpila ďalšiu chemoterapiu. Vedľajšie účinky tej prvej ju takmer zabili.

Vypadané vlasy, nevoľnosť, vracanie – na príbalovom letáku to vyzeralo neškodne v porovnaní s možnosťou predĺženia života. Keď však celé mesiace trpela príznakmi, oproti ktorým bola otrava jedlom v rybej reštaurácii ako kúpeľná procedúra, „nikdy viac“ jej znelo ako lákavá myšlienka.

A to si Nala slúbila.

Nikdy viac.

Už žiadne tabletky, žiadne injekcie, žiadne ožarovanie.

Dva a pol roka sa zdalo, že ich už nebude potrebovať. Potom však začala tá odporná vec v jej hlave, o ktorej si myslela, že ju porazila, zasa rásť.

Prekliate kontrolné vyšetrenia.

Najhoršie testy na svete. Hoci od nich závisí celý zvyšok života, nedá sa na ne pripraviť. Bezmocný pacient je vydaný napospas lekárskej skúšobnej komisii a nemôže robiť nič, len čakať na výsledky krvných testov a magnetickej rezonancie, ktoré rozhodnú o tom, či postúpi do ďalšieho ročníka, v bolestiach bude opakovať triedu alebo školu života nedokončí.

Keď si pred tromi týždňami prišla po výsledky, Simon nemusel nič povedať. Poznala ho tak dobre, že mu to vyčítala z výrazu tváre. Z toho, ako sa pozeral na monitor, ktorý zobrazoval snímky z magnetickej rezonancie. Smútok a strach v jeho očiach boli možno ešte intenzívnejšie ako to, čo v tej chvíli cítila ona.

Hlúpa krava, prečo si išla k nemu?

Prečo tým zaťažovala Simona a nešla na kontrolné vyšetrenie k inému lekárovi? To bola jej prvá myšlienka, v ktorej preklínala samu seba. Jej bývalý a momentálne dobrý priateľ ju pred necelými tromi rokmi presvedčil, aby pre meravosť v pravom ramene prišla do jeho ambulancie v Steglitzi. Tam zistil, že Nala má cerebrálny lymfóm. Bez Simona a jeho starostlivosti by následnú liečbu, počas ktorej zo strachu o ňu schudol takmer toľko čo ona od užívania cytostatík, nezvládla.

A teraz ho zaskočila svojím rozhodnutím, že sa nebude liečiť.

„Nie, Simon, druhýkrát to nezvládnem. Svoje rozhodnutie nezmením. Sám si povedal, že nový tumor rastie agresívnejšie ako ten prvý. Vyhlíadky sú teda oveľa horšie ako minule. Navyše, cítim sa dobre. S najväčšou pravdepodobnosťou budem môcť až do konečného štádia viesť ako-tak normálny život. Takže nie, žiadna ďalšia chemoterapia. Nechcem vyplniť čas, ktorý mi ešte zostáva, liečbou a jej vedľajšími účinkami.“

Zopakovala mu to do telefónu tesne pred sedením a Seligmannovcov privítala náležite rozrušená.

„V tom prípade ti zostávajú maximálne štyri znesiteľné mesiace. Možno menej!“ smutne skonštatoval Simon. Jeho slová si stále znova a znova opakovala v hlave, zatiaľ čo sa Seligmannovci správali, ako keby bol čas obnoviteľný zdroj.

„Počúvam vás už celé mesiace raz týždenne a okrem nového luxusného oblečenia na vás nebadám žiadnu zmenu. Iba tu strácame čas a nikto z nás z toho nič nemá.“

„Čo tým chcete povedať?“ spýtala sa Franziska, ktorej sa vrátila reč ako prvej.

Nala sa na ňu usmiala. „Chcem povedať: Zbohom!“ Vstala z kresla a zamierila k dverám. Svojich klientov nechala s vyvalenými očami sedieť na pohovke.

„Ale máme ešte štyridsať minút!“ nespomalo za ňou zvolal Thorben.

Hororové rande

Teda asi 0,02 percenta života, ktorý mi zostáva.

Nala sa vo dverách otočila a opäť prehovorila priateľským hlasom terapeutky: „Tak ten čas využite. Ďalej sa hádajte. Zavolajte rozvodovým právnikom. Alebo si niečo pekné objednajte. Napríklad záchodovú dosku s automatickým sklápaním. Ja mám na práci niečo lepšie.“

Predtým, ako za sebou tresla dverami, im ešte oznámila: „Idem na rande!“

2. kapitola

JULIUS

„**J**ak ja ten šialený nápad zhrniem,“ povedal som a zložil som „si slnečné okuliare, aby som v tvári svojho najlepšieho priateľa našiel známky toho, že už prišiel aj o posledné zvyšky rozumu.“

Ležali sme vedľa seba na nepohodlných plastových ležadlách pri azúrovomodrom bazéne z obchodu so stavebninami v záhrade za posledným domom v radovej zástavbe v Zehlendorfe neďaleko Mexického námestia. V polovici mája mal Berlín za sebou obdobie výdatných dažďov, ktoré vystriedala vlna ťaživých horúčav, preto sme s Raphaelom boli iba v šortkách a tričkách. Ideálne počasie na kúpanie, nebyť drobného problému: čiastočne prepadnutý plachtový bazén bol až na pomaly sa odparujúce mláky dažďovej vody prázdny.

„Dohodol si si rande naslepo so ženou, s ktorou si sa zoznámil na internete. A ja sa s ňou mám stretnúť namiesto teba?“

Nápad, ktorý mi Raphael pred chvíľou predstavil, znel asi tak atraktívne, ako keby ma vyzval, aby som celý svoj majetok investoval do požičovne použitých vatových tyčínok do uší.

„Urob to pre mňa,“ zaškeril sa. Pravdepodobne som bol jediný človek na svete, ktorý si Raphaelove poklesnuté kútiky úst vyložil ako úsmev. Väčšina ostatných ľudí by ich považovala za bolesťou skrivenú grimasu.

Boli časy, keď jeho prezývka (Špargľa) pobavila ľudí s hlúpym zmyslom pre humor (napríklad mňa). Minulý rok, keď ešte vážil stodvadsaťpäť kilogramov a akciový kurz Dr. Oetkera prudko

klesol, pretože obrat mrazenej pizze sa prepadol, len čo Raphael odišiel na dovolenku. (To nie sú moje slová, ale jeho. Asi právnický humor.)

Dnes sa mi cnelo za časmi, keď si ho ľudia pre jeho hmotnosť doberali a keď tupcov, ktorí si mysleli, že ho pre jeho vzhľad môžu verejne urážať, odbil svoju pohotovou odpoveďou. Ako napríklad čašníka v reštaurácii, ktorý sa Raphaela spýtal: „Jedálny lístok asi nepotrebuješ, však? Podľa toho, ako vyzeráš, si objednáš všetko naraz!“

Zatiaľ čo som pochyboval, či som dobre počul, Raphael ma už svojou veľkou rukou plesol po pleci a najlepšou imitáciou gauernského hlasu sa ma spýtal: „Julius? Što on gavarit?“

Načo som mu odpovedal: „Nerozčuľuj sa, Sergej. Prišli sme predsa osláviť náhle zmiznutie korunného svedka vraždy, z ktorej ťa podozrievajú.“

No dobre, naše improvizované divadielko možno nebolo originálne ani majstrovsky podané, ale zaučinkovalo. Mali ste vidieť, ako čašník, ktorý sa už videl s nohami zaliatymi do betónu na dne kanála Landwehr, zbledol. Bol asi taký bledý ako Raphael dnes. O šesťdesiat kíľ ľahší, už iba tieň samého seba.

Spomenul som, že môj najlepší priateľ neležal iba na nepohodlnom záhradnom ležadle, ale aj na smrteľnej posteli?

Je mi ľúto, ale prečo by som vás mal toho ušetriť? Život nie je fér. Kto o tom ešte pochybuje, toho presvedčí Raphaelov osud. V prípade niektorých ľudí musíme dlho premýšľať, keď ich chceme v nekrológu vykresliť v dobrom svetle bez toho, aby nás zostalí označili za pokryteckých klamárov. U Raphaela to bude naopak. Autor si bude musieť dať záležať, aby plánovanú dĺžku prejavu neprekročil o dve a pol hodiny, ktoré bude potrebovať na vymenovanie všetkých Raphaelových predností. Žiadny strach, ja to skrátim: nepoznám veľkorysejšieho, čestnejšieho a múdrejšieho človeka, ako je Raphael Nader. Celý život ho bezdôvodne ponižovali, no on si hnev a zúfalstvo, ktoré určite cítil, nikdy ne-

vylial na druhých. Ani na svojom mladšom bratovi, ktorý bol od neho slabší, ani na svojej prvej a jedinej veľkej láske Kathrin, s ktorou sa, pokiaľ viem, nikdy vážnejšie nepohádal, dokonca ani v deň, keď ho opustila kvôli svojej kozmetičke. A ani v súdnej sieni, kde vo svojich briskných záverečných rečiach nikdy neprekročil hranice slušnosti.

Niekedy som bol v pokušení počkať si na neho pred jeho právnickou kanceláriou a nenápadne si overiť, či po vykonanej práci skutočne ide domov, alebo či ako Dexter, vybavený pílkou na kosti a zväčškovou kuklou, nenavštevuje klientov, o ktorých vie, že sú vinní. Nejakú si predsa musí vybiť zúfalstvo z toho, že ho už v škole šikanovali. Prečo nie vo zvukotesnej garáži opusteného priemyselného komplexu? Áno, je to tak, rád sledujem kriminálne seriály inšpirované skutočnými prípadmi.

„Žiadam ťa predsa iba o jedno stretnutie,“ povedal, zatiaľ čo som vo vreckách šortiek márne hľadal vreckovku. *Prekliata senná nádcha.*

Spýtal som sa ho: „Prečo jej jednoducho nenapíšeš pravdu? Že je ti to ľúto, ale necítiš sa dobre a musíš rande zrušiť.“

„Dnes?“ Raphael sa na mňa pozrel očami, ktorých bulvy boli kedysi biele, no teraz mali farbu zrazeného žltka. Jeden z pokročilých príznakov jeho choroby. Aká irónia osudu. Práve jeho, ktorému by nikdy nezišlo na um vysávať pavúkov vysávačom (ako to robila jeho matka), ale ich zbieral s pomocou kúska papiera a pohára a v záhrade púšťal na slobodu, jeden taký tvor na znak vďaka zabil. Presnejšie povedané kliešť. Raphael si uhryznutie spočiatku nevšimol. Možno zbadal začervenanú kožu, no neskôr bolesti končatín a hlavy pripísal prechladnutiu. Možno užil o jednu tabletku Ibalginu viac ako zvyčajne. Až o päť rokov neskôr zrazu nemohol pohnúť očami, ak nechcel, aby mu explodovala hlava. Keďže v tom čase udrela ďalšia vlna koronavírusu, prvý lekár to pripísal covidu. Ďalší sa domnieval, že ide o migrénu, no to už mal Raphael aj poruchu reči. Keď boli

príznaky také mučivé, že predou mnou vyslovil slovo „samovražda“, prinútil som ho, aby opäť zašiel na pohotovosť, kde konečne natrafil na schopného neurológa, ktorý správne stanovil diagnózu: borelióza. Bakteriálny zápal mozgových blán.

Tri mesiace mu v nemocnici podávali všetko, čo má intenzívna medicína k dispozícii, a jedno z antibiotík nakoniec zabralo, no už bolo, žiaľ, neskoro. Bolesti síce trochu poľavili, ale pre neskorú liečbu sa už orgány nevratne poškodili. Operácia neprichádzala do úvahy, pretože zničené srdce by ju nezvládlo. Nato Raphael, môj tridsaťpäťročný najlepší priateľ, ktorý bol po strate svojej prvej a poslednej veľkej lásky už desať rokov nezadaný, urobil jedinou správnu vec. Vytvoril si profil na zoznamovacom portáli.

„Sám si mi predsa TWD odporučil,“ odvetil, zatiaľ čo som si trel svrbiace oči. Zvyčajne som na trávy a peľ reagoval až na začiatku júna, no klimatická zmena zjavne rozhádzala aj moje alergiológické hodiny.

„Áno. Aby si prišiel na iné myšlienky. Nie aby som za teba chodil na rande.“

TWD bola skratka pre The Walking Date, zoznamovací portál pre ľudí s obmedzenou očakávanou dĺžkou života, čo som považoval za jednoduchý, no geniálny nápad. Väčšina zoznamiek sa zameriava na mladých návštevníkov, ktorým už ani nenapadne zdvihnúť zrak od mobilu a urobiť niečo také šialené, ako zaujímať sa o ľudí vo svojom blízkom okolí, usmiať sa na cudzieho človeka, nadviazať s ním očný kontakt a – teraz to najabsurdnejšie – možno ho dokonca osloviť.

Existuje mnoho ľudí, ktorí sa už v reálnom živote zoznámia nedokážu, a reklamy zoznamovacích portálov, prezentujúce fitness modelky v tesnom objatí na tanečnom parkete nočného klubu, ich nelákajú. Najmä ak osemdesiatpäťročný vdovec s chodúlkou nezvládne dôjsť ani po prístupovú cestu k nočnému klubu Berghain, nieto ešte k vchodu. Do TWD sa prihlasovali staršie ročníky, ale aj ľudia postihnutí ťažkou chorobou, ktorí vedeli,

že im nezostáva veľa času. Ľudia ako Raphael, ktorí mali už iba jedno veľké želanie, a to naposledy sa zaľúbiť a nemusieť si robiť starosti, že v prípade vzájomných sympatií bude za nimi niekto dlho smútiť. V TWD totiž natrafili výlučne na ľudí s rovnakým osudom.

Zoznamovací portál, o ktorom sa médiá spočiatku posmešne vyjadrovali ako o Tindri pre dôchodcov, spôsobil ošiaľ, čo ma potešilo z viacerých dôvodov. Po prvé, môj najlepší priateľ vďaka nemu skutočne našiel spriaznenú dušu. Zatiaľ čisto platonickú priateľku, s ktorou si písal, a v jeho najtemnejších chvíľach mu poskytovala útechu a v lepších dňoch nádej. Okrem toho mi zoznamka prinášala zisk, keďže som bol jedným z dvoch vlastníkov. Okej, uznávam: v tomto kontexte je moje hodnotenie „jednoduchý, no geniálny nápad“ neobjektívne, ale aspoň je už mačka von z vreca. Som podnikateľ a špecializujem sa na originálne startupové nápady. TWD som založil už pred tromi rokmi po tom, čo som videl reportáž o domovoch dôchodcov. Klientov sa pýtali, čo by v starobe ešte radi zažili, keby mali jedno želanie. Mnohé vdovy a vdovci sa zhodli, že by sa chceli ešte raz zaľúbiť. O týždeň som už mal hotový prvý náčrt stránky. Nikdy mi nenapadlo, že ju o niekoľko rokov neskôr využije môj najlepší priateľ.

„Dovoľ, aby som ti to vysvetlil,“ povedal Raphael a po doznení ďalšieho pravidelného záchvatu kašľa spustil. „Exupéria má bezpríznamkovú fázu. Lymfóm v jej hlave síce rastie, no ona sa momentálne cíti dobre.“

„Ešte stále ju voláš Exupéria?“ začudoval som sa.

Prikývol. „Svoje pravé mená sme si zatiaľ neprezradili. Ani fotky sme si nevymenili. Pozná ma iba ako PetitPrince35.“ Usmial sa, aspoň som si to domyslel podľa jeho vycerených zubov. Tiež som sa v duchu usmial, pretože som tušil, na čo myslí. Obaja vedeli, že sa k sebe hodia, ešte predtým, ako si vymenili prvé súkromné správy. Podľa svojich profilových mien pochádzajú-

cich z ich obľúbenej knihy *Malý princ* od Antoina de Saint-Exupéryho.

„Preto to vyjde,“ pokračoval. „Nevie, ako sa voláš ani ako vyzeráš. Môžeš sa jej predstaviť ako Julius Leineweber a nemusíš klamať.“

„Až na to, že som úplne zdravý,“ vyklázlo mi. Vzápätí som si niekoľkokrát za sebou kýchol.

„Ani nad tým si nemusíš lámať hlavu. O uhryznutí klieštom som jej nepovedal.“

„Čo si jej teda povedal?“

Jeho už aj tak slabý hlas zosmutnel.

„Človeče, vedel som, že sa jej nikdy nemôžem ukázať na oči. Ale tak veľmi som ju chcel vidieť, rozprávať sa s ňou. V skutočnosti, nie cez obrazovku. V jednej z prvých správ mi napísala o svojej diagnóze a o tom, že sa do TWD prihlásila už dávnejšie. Dva roky svoj účet nepoužívala, pretože si myslela, že sa vyliečila. Ibaže potom sa jej nádor vrátil a ďalšiu chemoterapiu odmieta, lebo si nechce život predĺžiť, ale intenzívnejšie prežiť čas, ktorý jej zostáva, chápeš?“

Prikývol som, no zdržal som sa komentára, pretože ako človek, ktorého sa to netýka, som sa naučil, že ani najväčšia empatia by mi neumožnila pochopiť, akým utrpením Raphael prechádza. „Exupéria nie je naivná. Vie, že je nepravdepodobné, aby sa z listového priateľstva stalo niečo viac než príjemné popoludnie. Ale presne o to jej ide. Objasnila mi to hneď na začiatku. Chce skutočné stretnutie. Pozerať sa tomu druhému do očí, spoločne sa smiať, prípadne si zaflirtovať. Vedel som, že ak jej poviem, že toho nie som schopný, pretože len prejsť z domu do záhrady mi trvá pol hodiny, bude hľadať niekoho iného. Lebo jednoducho nemá čas sa mnou zaoberať.“ Potiahol nosom. „Preto som si vymyslel, že mám to isté čo ona. Cerebrálny lymfóm. Že aj ja mám bezpríznakovú fázu a posledné dni by som mohol stráviť spolu s ňou.“

Chytil som ho za ruku, ktorá bola ako kus suchého dreva. „Počuj, Špargla. Myslím, že sa mylíš. Ak je dobrý človek, pochopí to a rada sa s tebou stretne a porozpráva.“

„Nedokážem to.“

Premýšľal som. „Kde sa máte stretnúť?“

„V Halensee. Reštauráciu vybrala ona.“

„Odveziem ťa tam, dobre? Pre mňa za mňa budem sedieť pri vedľajšom stole ako gardedáma. Z čoho máš strach?“

„Z jej pohľadu.“

„Bojíš sa, že ťa odmietne?“

Raphael unavene zdvihol dva prsty pravej ruky, zrejme na znak protestu. „O mňa nejde.“

Ako by to aj mohlo byť inak? On, ktorý sa celý život staral viac o druhých ako o seba, samozrejme, nemyslel na seba, ani keď umieral. „Bojím sa, že jej vezmem nádej. Hoci o tom nehovoríme, vieme, že naše dni sú zráné. Vieme však aj to, že najlepším liekom je úprimný, hlboký pocit šťastia, zatiaľ čo negatívne emócie nám život skracujú. A pohľad na mňa je najistejší spôsob, ako niekomu ukázať, že koniec môže prísť skôr, ako si myslíme.“

Ako zdravý človek to vydržíš, Julius. Len čo odtiaľto odídeš a vrátiš sa medzi živých, dokážeš mňa a moje utrpenie vytesniť. Ale onkologická pacientka ako Exupéria už nemá pohodlnú zónu, do ktorej by sa utiahla. Každá hodina, čoby, každá minúta každého prekliateho dňa sa točí už iba okolo smrti. Lieky, vyšetrenia, testamentsy, lekárske splnomocnenia, životné poisťky. Zoznam spúšťačov je nekonečný: reklama na cigarety, bozkávajúce sa páry, cestovný pas, ktorý sa už neoplatí predĺžiť. Si rád, keď sa ti aspoň na chvíľu podarí nemyslieť na smrť, pretože sa tešíš na prvé posledné rande. A potom sa pred ňu postavím a ona si pomyslí: *Doriti, aj ja tak čoskoro dopadnem!*

To ju zničí. Skrúti jej to život. To jej nechcem urobiť. Mlč...!“ povedal, keď videl, že otváram ústa, „... skôr než povieš, že to chápeš... a vidím na tebe, že to naozaj chápeš, Julius, a tvoj sú-

cit a empatiu mám na tebe veľmi rád. Ale skôr než ma prerušíš a znova sa rozkašľem, nechaj ma povedať, že zrušenie schôdzky nie je riešením.“

Zakašľal, ale iba krátko. „Tak dlho sa na ňu teší,“ povedal hlasom, ktorý prezrádzal, že sa teší s ňou. „Nemôžem ju len tak zrušiť. Mala by pocit, že som sa na ňu vykašľal, a s tým sa aj zdravý človek vyrovnáva ťažko!“

Podvedome som prikývol.

„A preto tam musíš ísť namiesto mňa. Bude to pre teba hračka. Na rozdiel odo mňa ti ženy vždy ležali pri nohách. Rozosmeješ ju, pobavíš, dodáš jej nádej. Prosím ťa, urob to pre mňa. Ber to tak, že mi ako môj najlepší priateľ splníš posledné veľké želanie!“

